

Arrest

nr. 206 242 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.i
voornaam: M.
geboortedatum: [...]1975
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 9.07.2012 (bijlage 13 van 22.05.2012) en 2.09.2016 (bijlage 13 van 2.09.2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene was was tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 14.03.2017 in het bezit van een valse Spaanse verblijfskaart. Er werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld voor valsheid in identiteitskaarten: AN.21.lb.032537/2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen en de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 17.05.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Mevrouw A. Z. H. ([...]1964), die de Belgische nationaliteit heeft verkregen. Op 19.09.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Zowel betrokkene als Mevrouw A. Z. H. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene op 10.10.2016 heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de registratie van wettelijke samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het

Gerechtigd Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Het feit dat betrokkenes oom en tante legaal in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn oom en tante behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn ooms en tante.

Betrokkene was was tijdens zijn arrestatie door PZ Antwerpen op 14.03.2017 in het bezit van een valse Spaanse verblijfskaart.

Er werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld voor valsheid in identiteitskaarten: AN.21.Ib.032537/2017.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij licht zijn eerste en enige middel toe als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art.8 EVRM; schending van het proportionaliteitsbeginsel; schending van art. 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

Op 17 mei 2016 deden verzoeker en zijn partner een verklaring wettelijke samenwoning bij de stad Antwerpen. Deze vraag werd na een negatief advies van het parket te Antwerpen geweigerd. Volgens de procureur des Konings was de samenwoning immers niet gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Verzoeker en zijn partner konden zich bij deze beslissing niet neerleggen en tekenden dan ook beroep aan op 10 oktober 2016 bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Thans is deze zaak in beraad en wordt er een vonnis verwacht eind april 2017.

Evenwel heeft de staatssecretaris bij beslissing van 14 maart 2017 een inreisverbod van drie jaar afgeleverd, zonder de definitieve uitspraak van de rechtbank af te wachten!

De staatssecretaris argumenteert zijn beslissing als volgt: "[...]".

Verzoeker stelt vast dat men motiveert op basis van volgende argumenten:

*- De geweigerde wettelijke samenwoning
- Het feit dat hij in het bezit zou zijn geweest van een valse Spaanse verblijfskaart
Evenwel weegt deze argumentatie uiteraard niet op tegen de feitelikheden in het dossier, namelijk dat verzoeker thans nog wacht op een uitspraak van de rechter in eerste aanleg met betrekking tot de wettelijke samenwoning.*

Mocht hierover een voor positieve uitspraak worden gevelde, dan vervalt het voornaamste argument van de staatssecretaris! Verzoeker heeft immers recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de staatssecretaris op een te voorvarende manier heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Er is immers nog een gerechtelijke procedure aanhangig die ingaat tegen het belangrijkste argument van de staatssecretaris!

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen, het proportionaliteitsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 62 Vw. schendt

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is miskend omdat de beslissing niet zou gedragen zijn door de feiten van het dossier.

De verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd. De gemachtigde motiveert zowel de iure als de facto, door enerzijds de rechtsgrond aan te halen, nl. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en anderzijds feitelijk te motiveren dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten en werd betrapt op het bezit van een valse Spaanse verblijfskaart. Wat betreft de duur van drie jaar motiveert de gemachtigde zeer uitgebreid over de relatie van verzoeker met Mw. A.Z.H., verwijzend naar de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren en naar het beroep dat verzoeker hiertegen heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoeker stelt dat "de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door de verzoeker ingediende documenten miskent" zet hij niet op concrete wijze uiteen welke documenten hij bedoelt zodat met dit betoog geen rekening kan worden gehouden.

De verzoeker weeft zijn betoog verder rond zijn verklaring van wettelijke samenwoning van 17 mei 2016 bij de stad Antwerpen. Hij zet uiteen dat deze aanvraag na een negatief advies van het parket te

Antwerpen werd geweigerd en dat volgens de procureur des Konings de samenwoning immers niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt eveneens dat beroep werd aangetekend op 10 oktober 2016 bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en dat een vonnis werd verwacht eind april 2017. De verzoeker meent dat moet worden geconcludeerd dat de gemachtigde op een te voortvarende manier heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, aangezien er immers nog een gerechtelijke procedure aanhangig is die ingaat tegen het belangrijkste argument van de gemachtigde.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering – hetgeen in principe een verplichting inhoudt tot het opleggen van een inreisverbod. Verder verwijst de gemachtigde in dit kader naar de eerdere niet uitgevoerde bevelen die aan de verzoeker werden betekend op 9 juli 2017 en 2 september 2016, het bezit van een valse Spaanse verblijfskaart waarvoor een proces-verbaal werd opgesteld en de informatie verstrekt over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde stelt: “Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.” en verwijst uitgebreid naar de verklaring van wettelijke samenwoning die de verzoeker deed op 17 mei 2016 bij de stad Antwerpen en de weigering ervan na het negatief advies van het parket van Antwerpen. De gemachtigde stelt verder dat de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, en dat de verzoeker niet aantoonde dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven in het land van herkomst te ontwikkelen. Zowel de verzoeker als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoeker in België, aldus de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat de verzoeker weliswaar uitdrukkelijk verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, doch hierop niet op concrete wijze ingaat. Er dient immers te worden vastgesteld dat de gemachtigde tevens uitdrukkelijk verwijst naar de beroepsprocedure tegen de weigering bij de rechtbank van eerste aanleg, hetgeen naar zijn mening evenmin een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde zet immers uiteen dat in het geval de procedure bij de familierechtbank een gunstig resultaat zou kennen voor de verzoeker, hij bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van de wettelijke samenwoning. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de feitelijkeheden van het dossier, en waar hij stelt dat mocht een positieve uitspraak worden gevelde door de rechtbank van eerste aanleg met betrekking tot de wettelijke samenwoning, het voornaamste argument van de gemachtigde vervalte en dat hij immers recht heeft op een gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verzoeker niet op concrete wijze ingaat op de motieven van de gemachtigde, laat staan dat hij deze weerlegt, wordt eraan geen afbreuk gedaan. Evenmin toont hij bijgevolg aan op welke wijze de motieven niet zouden volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel. Ten overvloede blijkt eveneens dat de raadvrouw van verzoeker, die optrad ter zitting op 21 juni 2018, geen enkele info kon geven over het resultaat van de procedure bij de rechtbank van eerste aanleg waarvan een vonnis werd verwacht eind april 2017.

Tevens wijst de Raad erop dat de verzoeker niet aantoonde op basis van welke wettelijke bepaling de gemachtigde gehouden zou zijn tot het afwachten van de beroepsprocedure. Op basis van een correcte feitenvinding kon de gemachtigde dan ook verwijzen naar de weigeringsbeslissing van 17 mei 2016 als indicatie voor een gebrek aan een beschermingswaardig gezinsleven.

Verder licht de verzoeker niet op concrete wijze toe met welke (andere) feitelijkeheden rekening diende te worden gehouden. In de mate dat de verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES